Št. 4. V Gorici, v soboto dne 12. januvarja 1907. Letnik IX.

Izhaja vsak torek in soboto ob 10. uri predpoldne. Ako pade na ta dneva praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejeman ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 10 K, polletno 5 K in četrtletno 2·50 K. Prodaja se v Gorici v tobakarnah Schwarz v Šolskih ulicah, Jellersitz v Nunskih ulicah in Leban na Verdijevem tekališču po 8 vin.

GORICA

Uredništvo in upravništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vetturini h. št. 9.
Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravništvo »Gorice«. Oglasi se računijo po petitvrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 14 vin., 2-krat po 12 vin., 3-krat po 10 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Bavčar. Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. L. Lukežič).

Reorganizacija narodno-napredne stranke — pustna šala.

„Jutri spustimo med ljudi proklamacijo. Ali nič medlega in slabotnega. Kdor govori, naj govori glasno in razločno. Poiščite tudi stari program ter ga pogrejte. V programih je nekaj slovesnega in slovesnost deluje na ljudi“.

Tako govori Grozd, Dr. Anton Grozd, mož „častitljiv“, voditelj naroda in junak Cankarjeve igre „Za narodov blagor“, svojemu časnikarju.

Kako sta si podobna Grozd in Gaberšček! Samo da si ohranita voditeljstvo, storita vse do pičice enako. Stari program, sedemletni program vlečeta iz starih predalov in ga pogrevata ljudstvu, češ, narod glej naš „demokratizovani program, na podlagi katerega preustrojimo našo stranko, našo propadajočo narodno-napredno, v novo, pravo „ljudsko stranko“.

Programi imajo nekaj slovesnega na sebi, slovesnost deluje na ljudi, in naši tolikih programov nevajeni ljudje nam sedejo na limanice, saj smo „prava ljudska stranka!“

Narodno-napredna stranka na Goriškem se reorganizuje. Sedemletni, negodni paglavec je spoznal, da je doslej premalo delal, premalo storil. Pa kako bi tudi ne, ko „ni nikjer gospodoval, ko ni imel zadosti moči, ko mu nikjer ni bila dana prilika, da bi razvijal svoje moči ter izkoristil svoje znanje in vporabil svojo dobro voljo na političnem polju“. Prav ima „Soča“, da tako tarna in jadikuje. Otroče, čutil se je generala, pa nikdo ni slušal njegovih ukazov. Dobro voljo je imel delovati na političnem polju, blatil je brez razlike duhovnike in lajike, gospodarske organizacije in sploh vse naprave, vse stvari, katere ni izumil on — negoden sedemletni otrok. Ko je prišel na svet, je mnogo obljubil: sestavil je program, blesteč in polnozvočen. Rabil ga je sedem let — zaman, ker nikdo mu ni hotel biti pokoren. Morda bo bolje, če program spremeni, če besedico pristavi, tu, tam, in glej, pogret program bo gotovo vleke'. Še pomemben nas'ov — „ljudska stranka“ — in vse bo drlo v čete reorganiziranega, prerojenega otroka, goriške „poflikane“ narodno-napredne stranke.

Otrok hoče „delati, delati, delati“, po „demokratizovanem načrtu“. Dobro voljo ima, pa mu jo spet kvarijo ti presneti klerikalci. Komaj se počije od velikega truda, komaj je izročil javnosti „Reorganizacijo narodno-napredne stranke na Goriškem“, načrt, ki ga je z naporom in trudom sestavljal noč in dan, že hlastajo klerikalci po njem, že ga kritizirajo in psujejo. Ta presneta „Gorica“, s kaka slastjo premikasti krasni „reorganizatorični“ načrt! In kako ga analizira, ona, ki ni v to poklicana; zakaj popravljati predrugačiti načrt, — to je naloga velikega ljudskega shoda“, ki se vrši dne 20. ali 21. t. m. „Ljudstvo“, tisto ljudstvo, ki bo prišlo v nedeljo ali v pondeljek v „Gorico“ k velikemu otroku „Gaberščeku“, novemu preroku in preosnovatelju „narodno-napredne“, edino le to bo smelo predrugačiti krasnodoneče besede programa. Zakaj, na zadnje, če se tudi program spremeni, kaj za to? „Programov je veliko, — ta ali oni, je naposled vseeno Treba je samó, da so besede dolge in lepe“, si misli Gabršček z dr. Grozdom junakom igre „Za narodov blagor“.

Tisto redkoštevilno „ljudstvo“ se bo naslajalo v nedeljo ali pondeljek o ognjevitih besedah Gabrščeka, ko bo tolmačil in utemeljevaf „poflikani program“. Ni še gotovo, ali se zgodi to v nedeljo ali v pondeljek. „Soča“ pravi, da ji pišejo naprednjaki z dežele, da v nedeljo ne morejo na tak shod. Imajo prav, v pondeljek z „mačkom“ se da že boljše poslušati Gabrščkove ekspektoracije. Če kdo pri tem zaspi, kaj hudega zato? Saj pride „ljudstvo“ na shod in tedaj se mesto Gorica strese, ko bo videla brezštevilne mase „reorganizačnikov“.

In prišli bodo vsi, brez dvoma. Prišli bodo delavci, katerim obeta novi program nebesa na zemlji; prišli bodo kmetje, posebno vsi tisti, ki so občutili dobrote narodno-naprednih denarnih zavodov in narodno-naprednih oderuhov po deželi, saj bo nova stranka delovala „z vsemi silami za gospodarski napredek posestnika“. Gabršček sam se poprime lepega dne motike, pa bo šel kopat grudo, stopil bo za plug, obrezoval bo trte itd., ker delati hoče za kmetovalca! In prišle bodo gotovo na shod tudi vse „svobodomiselne zadruge“, katere tako milo vabi vrhniški Lenarčič v novo narodno-napredno zadružno zvezo v Ljubljani. Prišli bodo trgovci in obrtniki na Goriškem, katerim je pred toliko leti Gabršček napisal krasen program, dolgovezen, celo knjigo obsegajoč. Kaj za to, če so ga nehvaležneži, kasneje vrgli iz Trgovsko-obrtnega društva? In prišli bodo tudi vsi oni, katere je Gabršček sedem dolgih let pital s sleparji in drugimi častnimi naslovi, prišli bodo vsi oni, katere je „Soča“ od razkola sem napadala... Dolžni so hvale, zato naj vstopijo v vrste „prave ljudske stranke“.....

Pa pustimo, vidi se, da smo v predpustu. Ni čuda, če v tem času nore tudi politiki. Pred leti, v pustu, je zasanjal Gabrček, kako se bo nekdaj Gorica klanjala njegovemu sinu, slovenskemu županu. Letos predpustom pa sanja, kako se bo njemu svojemu voditelju, klanjala nova goriška „ljudska stranka“.....

Klerikalci, bodite usmiljeni in pustite novemu narodnemu voditelju bujnolepe sanje. Ne motite njegovih krogov, sicer gorje Vam — krivi boste Vi, da se sanje niso uresničile, da ga ni obstopila udana, zaslepljena naivna „prava ljudska stranka!“

Kdo je sramotil Gregorčiča? Kdo laže?

Gabrščekova „Soča“ skuša zakrivati svojo blamažo z novimi lažmi ter begati slovensko javnost. Mi smo pisali 1. januvarja t. l.: „Resnica je, da je „Gorica“ imenovala S. Gregorčiča že leta 1901 kot pesnika onih političnih pesmi, ko je odbijala nečuvene napade proti njemu“. Predzadnja „Soča“ pa pravi, da je to laž in da ni razven klerikalcev v krogu „Gorice“ nihče drug poznal pesnika teh pesmi. Da razvidi slovensko občinstvo, s kako predrznostjo laže „Soča“, zavračamo njeno laž še enkrat.

V dveh izmed teh pesmi so navedene besede, katere je rabil dr. Tuma v svojem pismu proti pok. pesniku. Dve pesmi ste namreč naslovljeni: „Vaš duh se je obsenčil“.

„Pisal meni dr. Tuma 4. avg. 1899.“

In neka druga pesem ima naslov: „Pozdrav na bojnem polji“.

„Dr. Tuma meni 4. avg. 1898.“

Torej je vedel vsaj dr. Tuma že l 1901, kdo je pisal te politične pesmi. Če je pa to vedel dr. Tuma, je-li verjetno da ni tega povedal svojemu nekdanjemu pobratimu A. Gabrščeku in drugim gospodom okoli „Soče“? Saj je bil dr. Tuma predsednik nadzorovalnega odbora tega lista! Še več!

Ko je imenovala „Soča“ l. 1901 pesnika teh političnih pesmi „Ein Dichter....“, je pokojnik reagiral na to nesramno surovost že l. 1901 v posebni pesmi, v kateri je te žaljive nemške besede navedel ter dostavil opombo „Soča“ meni. —

Da je pa sam S. Gregorčič tisti pesnik, katerega sta dr. Tuma in „Soča“ žalila z gorenjimi besedami, smo izrecno javno povedali že l. 1901, ko smo v 91. št. „Gorice“ pisali, da „je zabrusil dr. Tuma našemu pesniku v obraz žaljive besede: „Vaš duh se je obsenčil“ in da je „Soča“ primerjala našega S. Gregorčiča z nekim pesnikom, o katerem je nemški humorist vzkliknil: „Ein Dichter....“

In zdaj trdi „Soča“, da drzno lažemo, če trdimo, da smo imenovali pesnika že l. 1901, zdaj laže, da do 24. dec. 1906 ni nihče poznal pesnika političnih pesmi razven „klerikalcev“ v krogu „Gorice“.

Ko bi pa tudi res bili razkrili še le zdaj, da je te pesmi pisal S. Gr., bi ne bili s tem še nikakor skrunili njegovega spomina. Pokojniku se ni treba sramovati teh pesmi; neljube so seveda le tistemu, ki jih je provociral in ki je v njih tako dobro naslikan. Da smo ponatisnili nekoliko verzov — no, k temu nas je prisililo le breztaktno bahanje A. Gabrščeka, ki je hotel politično izkoristiti pesnika po njegovi smrti.

LISTEK.

Naš Tonček.

Črtica. Spisal V.

(Dalje).

„Marko“, je rekel Tončkov oče, ko so dospeli na Glavni trg, „moram ukupiti Tončku novo obleko, da bo imel za praznike“.

„Prav“, je dejal stric Marko, „pojdi k Staniču, je pošten trgovec, naš človek! Jaz kupujem tudi pri njem. — Predno odpotuješ, pelji Tončka zopet v moje stanovanje, spravi tudi Tončkov kovčeg tja in, če se danes več ne vidiva, Bog te živi, Urban! Pozdravi doma!“ Tončku pa je dostavil: „Midva se še danes zopet vidiva, z Bogom!“

Stric Marko je šel z urnimi koraki čez Glavni trg. Tonček se je parkrat ozrl za njim; jako se mu je dopadel stric Marko s črno, gosto brado, z dobrotljivim pogledom in s prijaznim glasom. Ko sta korakala čez trg, je Tonček zagledal domačega župnika. „Oče“, je zavpil Tonček, „naš gospod župnik!“ Tončkov oče se je odkril, tudi Tonček je potegnil klobuček z glave; župnik je prijazno odzdravil in zaklical:

„Študent Tonček, priden bodi, da boš nekdaj ponos svoji domači vasi!“

Oče in Tonček sta šla v Gosposko ulico; prišla sta tudi mimo lekarne, Tonček je zagledal zamorca na oknu in vprašal:

„Oče, kaj prodajajo tu notri?“

„Tukaj je lekarna; prodajajo zdravila za bolnike.“

„Zakaj imajo zamorca na oknu?“

„Ker se lekarna zove — lekarna pri zamorcu“.

Pri Staniču je vže izbral Tončku lepo obleko. Ko je oče plačal obleko, se je Tonček spomnil krone, ki mu jo je bila dala mati in jo je potegnil iz žepa, da se prepriča, jeli jo še ima. Pri tem mu je krona padla iz roke, zacvenketala po tleh in zdrčala v velikem krogu pod klop. Tonček jo je hotel uloviti, ali krona je bila hitrejša od njega.

„Kaj si izgubil?“ je vprašal oče.

„Krona mi je padla iz rok“.

„Kdo ti jo je dal?“

„Mama“, je odgovoril Tonček s pol jokajočim glasom, se sključil, položil glavo na tla in gledal pod klop in zagledal krono. Srce mu je radostno vstrepetalo. Iztegnil je roko, da jo pobere, a ni šlo, krona je bila predaleč.

„Oče, je ne dosežem“, je dejal Tonček in pogledal s plašnim obrazom okolo.

Trgovski pomočnik je vzel meter se pripognil, mahnil z merilom pod klop in krona je skočila na dan. Tonček jo je pobral, jo spravil v žep telovnika in si zapel suknjo.

Trgovec je zavil obleko v papir in jo vročil Tončku. Tonček je bil vesel lepe obleke in pa, ker je — zopet imel krono.

Ko sta šla mimo klobučarja, se je Tonček ustavil in rekel:

„Oče, k novi obleki ne pristoja star klobuk“.

„Tonček“, je vprašal oče, „koliko kron ti je dala mama?“

„Eno samo, oče!“

„Prav, če hočeš imeti nov klobuk, daj mi krono!“

S težkim srcem si je Tonček odpel suknjo, potegnil iz žepa telovnika svojo svetlo krono, jo izročil očetu in dostavil:

„Oče, kar ostane od krone mi vrnete!“

Oba sta vstopila v klobučarnico. Oče je izbral Tončku lep, črn klobuk, takega, kakoršnega si je še doma želel in kakoršnega ima tudi stric Marko.

„Koliko stane?“ je vprašal oče klobučarja.

„Tri krone“, je odgovoril trgovec.

„Nič manj?“

„Niti vinarja ne! Stane mene dve kroni in pol“, je pripomnil klobučar.

Tončka je zabolelo v srcu, ko je slišal, da stane klobuk tri krone, ker si je mislil, da dobi še nekaj drobiža iz svoje krone nazaj, medtem pa je moral oče še doložiti dve kroni.

„No, pa naj bo!“ je rekel oče in položil tri krone na klop. Klobučar je zavil klobuk in vročil zavitek Tončku.

„Zdaj pa idiva po tvoj kovčeg“, je omenil oče in oba sta zavila v gostilno — Pri črnem orlu.

„Miha“, je zaklical oče, „dajte mi kovčeg!“ (Dalje pride.)

Da so te pesmi sramotile celo „narodno-napredno“ stranko, skuša „Soča“ dokazati z napačnim citatom: „Krčmarji vsi....“

Ne boš!

Dotični verzi se glase tako-le:

Skržati drugi po deželi
Cvrčati so začeli;
Po vsej deželi krog kričè
Ušesa nam glušè.
Modrost ti vso v zakup so vzeli,
Krčmarje vse, njih pivce,
In žganjarje in lahkoživce.

Očividno misli pesnik v tej pesmi na dva glavna škržata — dr. Tumo in Gabršček, ki sta skušala pri zadnjih volitvah posebno s pomočjo krčmarjev svoje politične namene doseči.

Kako se je „Soča“ krčmarjem laskala! Kaj jim je vse obetala! Krčmarske zadruge, dobiček užitnine itd. Po volitvah seveda ni bilo več ne duha ne sluha v teh lepih rečeh! Zdaj menda razume razun „Sočinega“ člankarja vsak pameten človek, kaj pomenjajo pesnikove besede, da so škržati vzeli v zakup vso modrost, vse krčmarje itd.

Laž je seveda tudi trditev, da so „klerikalci“ nadlegovali pokojnega pesnika, da bi jim bil napravil nekaj političnih pesmi, slednjič tudi ni res, da smo si mi v svojem članku „izmišljevali razne dogodke ter pripovedovali reči, katere ali se sploh niso prigodile ali pa so se dogodile popolnoma drugače“.

Dokler nam ne dokaže „Soča“ te svoje trditve, ostane to, kar smo ji že neštetokrat rekli, ostane namreč l a ž n i v l i s t. —

Briska železnica.

(Dopis iz Brd.)

Nepopisno veselje je zavladalo med našim ljudstvom, ko je čitalo v goriških listih dopis „Iz srca Brd“ o novi briški železnici. Vedno bolj se prepričuje, da mu je za svoj gospodarski napredek in obstanek neobhodno potrebna železniška zveza med Gorico in Korminom oziroma Mušo.

V našem ljudstvu se obnavljajo spomini na težave in trud, kterega prestaja radi svoje krivde že stoletja, cele noči od meseca maja do decembra prenašaje na svojih ramah raznovrstno sveže sadje ter druge pridelke na daljne sadne trge v Gorico ali Kormin, do kterih je 3—5 ur hoda. Najbolj pa ga boli in peče dejstvo, da je samo krivo vsega svojega gospodarskega nazadnjaštva. Samo pripoznava, da je bilo za vsako najmanjšo stvar, ki bi mu donašala obilo koristi, popolnoma brezbrižno in hladnokrvno, ter da je v času, kadar je bilo treba najbolj čuvati in delati — spalo. Dokazov imamo dosti, posebno pa to, da se ni dosti pobrigalo, da bi tekla nova državna železnica mesto po temni soški dolini do Plavij, skozi Brda mimo Kojskega in potem skozi kratki predor Vrhovljskega hriba v plave ali Kanal. Brici! Položite svojo roko na prsi ter milo vzdihnite: „Naša je — krivda!“ Briska železnica bi ne koristila le domačinom ampak veliko več državi.

Nedaleč od nas je meja, ktero hlepe prestopiti Italijani. Gotova stvar je tudi, da prične v kratkem država graditi veliko trdnjavo na hribu „Svete Jederti“ po domače „Svete Genderce“ tik Vrhovlja, raz kterega ima človek krasen razgled čez celo severno Italijo in na morje. Tozadevni načrti so že izgotovljeni. Ta mogočna trdnjava bi bila od morebitne kojščanske postaje oddaljena borne pol ure. Kolika dobrota torej tudi za državo briska železnica, posebno pa še v času vojske s sosedno Italijo, o kateri naše ljudstvo brez pomena toliko sanjari. Ta točka je torej drugi in za nekatere tudi glavni pogoj, ki utemeljuje potrebo železnice v Brdih.

Ali je mogoče, da bi se našel človek, ki bi se upal ugovarjati poštenim zahtevam naših Brd?! Zagotovljeni smo, da ga ni! V Brdih so vsi vneti za železnico! Vsi zahtevajo enoglasno: „Železnico potrebujemo! — železnico hočemo!“ Od naše zahteve ne odnehamo, dokler se nam ne ugodi! Gorje mu! — Kdor bi se upal kljubovati ljudskemu glasu. Povemo mu, da bode prejel za svoj ugovor oziroma nasprotovanje za izvršitev naše prve in zadnje zahteve — prav pošteno plačilo!

Čas je—, da se naša častita županstva odzovejo ljudskemu klicu, ljudski želji, ter se snidejo na skupno posvetovanje. Posebno pa polagamo to na srce našemu gospodu županu v Kojskem, ki sam tudi najbolj čuti potrebo železnice v naših krajih, da on kot uplivna oseba v kojščanskem županstvu, oziroma v celih Brdih, skliče v najkrajšem času shod vseh gg. županov in podžupanov od Soče do Idrije na meji.

Na tem shodu naj se temeljito razpravlja briski železnici, ter se sprejme enoglasno resolucija, v kateri se zahteva — „Briska železnica.“

Gospodje župani ter podžupani, zdaj je čas. Bliža se zasedanje deželnega zbora, bliža se volitev poslancev, zdaj je čas—, da pride tudi naša želja na mesta, od kterih je pričakovati ugodne rešitve.

Ponovno se obračamo do naših gg. poslancev, da se vsi — kakor en mož potegujejo za našo toliko zaželjeno železnico, ter jih prosimo, naj v gotovejši izid naše prošnje za železnico pridobijo tudi kranjske poslance.

Fiat! B r i s k i t r p i n i.

Dopisi.

Ajdovščina. — V dopisu iz Ajdovščine v zadnji „Soči“ št. 2 (Hiša božja ponižana v agitacijski prostor) neki hudobni lažnik napada po krivici našega dobrega, mirnega g. župnika, češ, da je na dan novega leta pred altarjem priporočal „Domoljuba“, kar ni res. Gosp. župnik je svaril stariše naj skrbijo za krščansko odgojo otrok, naj pazijo na to da ne berejo pohujšljivih knjig in časnikov in priporočal vsaki krščanski družini „Bogoljuba“ kateri stane jako malo in se ne peča s politiko in ne „Domoljuba“. Če bi ga bil tudi priporočal, bi to ne bilo nič hudega, a dokazana je s tem lažnjivost „Sočinih“ dopisnikov.

Kdor pozna našega občespoštovanega g. župnika in redno posluša njegove pridige, v katerih ni nikdar govora o politiki, marveč katere so polne lepih verskih naukov, se mora po pravici srditi nad takimi hudobnimi dopisuni, katerim ni nič tako sveto, da bi se ne drznili oskruniti.

Iz Dol. Vrtojbe. — „Soča“ od četrtka se spet huduje na dopisnika „Gorice“, češ da l a ž e. Dopisnika pa zmerja s „šviga-švaga čez dva praga“. „Soči“ bi svetovali, naj se briga za našo občino le malo, kajti nekaj nas je, ki jo poznamo dobro kaj in kaka je. „Soča“ se predrzne tudi trditi, da nam ni nikakor mari za napredek kmetijstva, ter da iščemo v Vrtojbi le intrig. Meri pač po sebi!!

„Soča“ piše, da lani ni pisala čisto nič proti koristim kmeta glede trgovine s krompirjem. Pravi, da je priobčevala članke z a eksportno zadrugo in p r o t i njej — bila je, in je še nekaka „pou teč, pou meš“! V resnici pa je bila večina teh člankov, kakor je bilo že zadnjič omenjeno, p r o t i e k s p o r t n i z a d r u g i. Če bi bila „Soča“ v resnici samo za kmetovalca, bi ne priobčevala člankov p r o t i njegovim koristim, marveč pisala bi za nje. Uzrok, da je pisala „Soča“ takrat p r o t i eksportni zadrugi je ta, da se je bala priti v zamero pri svojih zaveznikih, trgovcih-kapitalistih. Pisala je res tudi za eksportno zadrugo, pa le zato, ker se je bala našega kmetovalca. A še to poslednje, kar so kmetje pisali za zadrugo, je „Soča“ objavila po svojem sistemu! Za danes dovolj! „Soči“ pa bodi tu povedano, da če hoče za kmetovalca pisati, mora opustiti prirojeno ji hinavščino. — V Vrtojbi je še mnogo, kar lahko očitamo „Soči“ in njenim „kolegom“.

V nedeljo, dne 13. t. m. pop. ima Podporno društvo za zavarovanje goveje živine svoj občni zbor v šoli. Kmetovalci, udeležite se tega v polnem številu!

Iz Oseka. — Pretečeno nedeljo, dne 6. januarja pokopali smo mater čg. A. Gleščiča, kurata v Štanjelu. Za božične praznike prišla je zdrava domov z namenom streči svojemu obolelemu možu; toda zgodilo se je ravno nasprotno — ona se je ulegla, mož pa polagoma okreval. Brez znane bolezni je shirala ter po kratkem bolehanju umrla. Bila je jako spoštovana gospodinja in cenjena pri sosedih, kar je pričal njen časten pogreb, katerega se je udeležilo obilno ljudstva. Pogreb je vodil črniški g. dekan v spremstvu domačega g. vikarja in g. kaplana iz Črnič. Č. g. kuratu in domačim naše toplo sožalje!

Sploh v tukajšnji okolici letos pri vsem lepem vremenu precej močno gospodari bleda žena — smrt. Na „gradu“ v Oseku sta umrla v kratkem času dva gospodarja. Bil pa je pri tem poseben slučaj, da isti dan, ko sta stara gospodarja umrla, sta se jima rodila unuka.

Dopis v „Prim. L,“ koncem leta je nekatere precej v živo zadel; častitamo g. dopisniku na vspehu, ki se že kaže...

Politični pregled.

Priprave za volitve.

Povsod se je začelo živahno gibanje za državnozborske volitve. V Ljubljani se je v vodstvu „Slovenske Ljudske stranke“ ustanovil osrednji volilni odbor. Involil se je tudi izvrševalni odsek in odobril načrt za volilno organizacijo. Dne 28. februarja bo v Ljubljani shod zaupnikov, na katerem se bodo določili kandidatje.

Na Tirolskem se je med starimi „klerikalci“ in mladimi kršč. socialci proti nemškim naprednjakom in svobodomiselcem. Katoliške stranke upajo zmagati tudi v glavnem mestu Tirolske, v Inomostu.

V Šleziji bodo Nemci postavili kandidate dne 16. t. m. Soc. demokratje kandidirajo v 6 okrajih. Češki agrarci se tudi živahno gibljejo.

Vsenemci upajo na Češkem dobiti 18 mandatov, na Moravskem 4, v planinskih deželah tudi 4.

Na Dunaju bo na kršč. socialnem programu kandidiral ministerski predsednik baron B e c k.

Državni zbor.

Minister za deželno brambo je v četrtek predložil načrt zakona glede pokojnine vojaškim vdovam in sirotam. Nato je bil sprejet nujni predlog poslanca Gessmana, naj se razpravlja takoj o „numerus clausus“. Zbornica je po kratki razpravi sprejela „numerus clausus“ in začela razpravljati o volilni svobodi.

Gosposka zbornica

je včeraj z malimi spremembami sprejela obrtni zakon. Vsled tega pa bo moral zakon še enkrat nazaj v poslansko zbornico.

Kulturni boj na Francoskem.

Španskemu poslaniku je dejal sv. Oče, da bo cerkev gotovo zmagala. „Sedanji boj se nam zdi“, je rekel papež, „je boj pritlikavcev proti velikanu, proti cerkvi, ki bo nakljub sovražnikom katoličanstva izobraževala človeški duh, sveta stolica pa bo ostala nepremagljiva, posvečena moč.“

Dne 15. t. m. se vrši v Parizu skupna konferenca francoskih škofov. Na dnevnem redu je: 1.) Centralizacija vseh vseh dohodkov škofije v rokah škofovih, ki jih bo razdelil sorazmerno med svoje župnije. 2. Ustanovitev skupnega velikega semenišča za celo Francosko. 3.) Privatna bogoslužja, ki se bo uvedlo le v najhujši sili.

Za pravno obrambo cerkvene lastnine je ustanovljen v pariški nadškofiji poseben urad.

V okrožju Maine—et—Loire je vlada odstavila 142 županov, ki so zopet nabili po šolah križe, ki jih je vlada odstranila. Nad lurško jamo je proglašen sekvester. Razburjenje v ljudstvo je velikansko. V nekem drugem okrožju je pod orožje poklicanih 6 župnikov.

Finančno ministerstvo je odredilo, da se na srebrnem in zlatem denarju odpravi napis: „Bog čuvaj Francijo!“ in se nadomesti z napisom: „Svoboda, enakost, bratstvo!“

Darovi.

Za „Š o l s k i D o m“:

Našemu upravništvu je došlo: Ciril Peternel 2 K.

Preplačila za „Šolski Dom“ za Simon Gregorčičevo knjigo „Job“ so nadalje došla: Josip Biteznik, učitelj v Ločniku 60 v.

Srčna hvala!

Novice.

Gabršček in njegovi mladi v zadnji „Soči“ razkrivajo čudno novost da je Gabršček postal m l a d. Sedaj še le vemo, zakaj je njegova „Soča“ tako neumna in vse njegovo počenjanje tako otročje. Nič več mu tega ne zamerimo, saj je še tako m l a d.

Tiste brce, ki so mu jih dali kranjski „mladi“ v „Našem listu“, je Gabršček lepo mirno spravil in pravi, da se ne bo kregal ž njimi. Seveda, kdor ima toliko masla na glavi, ko on, ne bo šel rad v boj z onimi, ki dobro poznajo vse njegove v r l i n e! — Celo zasnubil bi jih rad za svojo „mlado“ stranko. To se čisto kaže iz zadnje „Soče“. Ampak kaj bo pa dr. Tavčar rekel? Potem bodo pa od tod brce! Je res križ, če nerodnež pride v tako zagato.

Laž ima kratke noge! — Naprej prosimo čitatelje odpuščanja, da se toliko bavimo z notorično lažnivim listom — z Gabrščekovo „Sočo“. Oglašamo se zopet le zaradi tega, ker hočemo lažniku sapo zatreti.

Možakar se je širokoustil v „Soči“ z dne 3. januvarja: „Od treh sorodnikov pokojnega pesnika S. Gregorčiča, ki so mu najbližji, je dobil g. Gabršček zahvalo za možat nastop ob pogrebu in za članek v „Narodu“. To je najboljši odgovor na razne nesramnosti, s katerimi obsipajo Gabrščeka klerikalci“

Na to drzovito laž smo farbarju posvetili 5. januarja z besedami: „Namesto stvarnega odgovora je prinesla zadnja „Soča“ laž, da je dobil Gabršček od treh sorodnikov, ki so pokojnemu pesniku najbližji, zahvalo za članek v „Narodu“. Najbližji pesnikovi sorodniki so njegovi bratje in sestre; „Soča“ laže, da je dobil Gabršček od teh treh najbližjih sorodnikov zahvalo za članek v „Slov. Narodu“.

Predrznež nam je istega dne v „Soči“ tako-le odgovoril: „Današnja „Gorica“ se je drznila reči, da je laž da je dobil Gabršček od treh sorodnikov pok. S. Gregorčiča zadnjič omenjeno zahvalo. Klerikalci so hitri. Kar jim ne diši, temu pravijo laž, pa je opravljeno. R e s n i c a j e, k a r s m o p o v e d a l i z a d n j i č. Smrkovec, ki se drzne očitati Gabrščeku laž v „Gorici“, zasluži poštene palice!“ In „poštena palica“ je prišla pa za Gabrščeka!

Zadnji „Primorski List“ je namreč objavil to-le izjavo:

V „Soči“ štev. 1. tega leta je tiskano: „Od treh sorodnikov pokojnega pesnika S. Gregorčiča, ki so mu najbližji, je dobil g. Gabršček zahvalo za možat nastop ob pogrebu in za članek v „Narodu“.

Mi trije najbližji sorodniki izjavimo, da g. Gabrščeku nismo poslali nobene zahvale — ampak obsojamo njegov nastop, ker še mrtvega brata ne pusti pri miru, ampak se sedaj, ko ranjki ne more več ust odpreti, široustno hvali, kaj in koliko mu je dal miloščine.

Na V r s n e m, dne 6. pros. 1907.

Anton Gregorčič, brat. Blaž Gregorčič, brat.

Marija Skočir roj. Gregorčič, sestra.

S to izjavo je dokazana „Sočina“ laž. A šarlatani, ki se zanašajo na omejenost vsaj nekaterih svojih bravcev, slepijo še dalje slovensko občinstvo z vzklikom: „Kakor da bi ne bilo še drugih, ki so pokojnemu pesniku tudi najbližji!“ Pokazali smo slepilce v bengalični razsvitljavi in konečno kličemo tem predrznim farbarjem: Diligite veritatem, filiam Dei! Da nas razume tudi Gabršček, prevajamo to prosto z besedami: Laž ima kratke noge!

Narodno-radikalna pokveka. — Tako se mora sedaj imenovati narodni radikalizem nedosežnega junaka naše dnevne politike, Gabrščeka. Menimo, da je bil nekdaj res narodni radikalec, a ti časi so že davno minuli. Bilo je takrat, ko ga je dr. Gregorčič, njegov naj-

večji prijatelj in podpiratelj, otel iz pozabljenosti gorsko-vaškega učiteljevanja ter obvaroval nesreče, ki bi ga bila sicer kot učitelja skoro gotovo zadela. Mera njegovega rogoviljenja je bila že precej polna. Ko je bil le urednik, je bil strogo narodno-radikalen, kar ni bilo tako težko, ko je živel le od narodnega davka. Ko je pa začel prestopati mejo uredniških dohodkov, si je že dovoljeval javnosti za hrbtom marsikateri prestopek na račun narodnega radikalizma. Ko je odprl svojo tiskarno, je moledoval italijanske meščane v italijanskih vabilih podpore za svojo tiskarno. V dneh bojkota je Slovence podil k slovenskim trgovcem, on pa in njegovi ožji sorodniki so zahajali k laškim trgovcem. Takrat pričeto igro s slovensko javnostjo dosledno nadaljuje, vendar pa že v taki meri, da je že sam uverjen, da je skrivanje in zatajevanje nemožno. Zato si je narodni radikalizem prikrojil po svoje. Prilagodil si je metodi „preoblačenja". Kadar kaže, sleče narodnjaka in obleče žida in kot tak bije v „Soči" v obraz celo zmernim in skromnim narodnim zahtevam. Tako n. pr. reagira v predzadnji „Soči" na našo notico o „Trg. Domu" in najde po vsem naravno, da slovensko ime tega poslopja zatajuje in rabi laško ime ulice ne le za Nemce in Lahe, ampak tudi za Slovence! Tako daleč je dospel narodni radikalizem Gabrščekov!

Sto kron za vsak vinar, ki ga je dobila „Gorica" od hipotečnega zavoda, dobi Gabršček, ako dokaže svojo trditev. Pa to mu ne pride na misel. Naj se vendar obrne na tisti vir, iz katerega je izvedel za podporo „Corrierom". Gotovo bi mu rad postregel. In ponavljamo še enkrat: „Gorica" je dobila od tega zavoda le 2 oglasa, ki sta bila plačana kakor drugi oglasi. To je resnica! In resnica je tudi to, da bi Gabršček rad dobival plačane inserate od hipotečnega zavoda. Ker jih ne dobiva, se jezi! Njemu je le za denar. Poznamo ga dobro!

To vest je po „Soči" prinesel tudi list „Il Gazzettino Popolare" in pristavlja, da ne veruje, da bi bilo to res ter zahteva od deželnega odbora pojasnila. — Zanašamo se na kulanco tega lista in upamo, da bo prinesel našo izjavo, da ta je vest, kar se „Gorice" tiče popolnoma izmišljena.

Barabski ton nam očita „Soča". To dejstvo, da je „Soča" enkrat ogorčena nad barabskim tonom, je vzbudilo splošno veselost; kajti nihče nemore v „Soči" najti drugačnega tona. Vso „Sočo" skozi in skozi prepeva sam barabski ton. In česar je polna sama, to očita drugim.

Hud poper je za Gabrščeka sledeče odprto pismo, ki ga je prinesla „Domovina" dne 7. t. m. Pismo se glasi:

Gospodu Andreju Gabrščku, „zaslužnemu založniku" etc. etc. par prijateljskih besed v odgovor in premislek.

Na moje naznanilo Dumas-ove knjige „Grof Monte Cristo", ki jo je prinesla „Domovina" 14. decembra, ste odgovorili v „Soči" z dne 22. decembra. Ker mi je znano dejstvo, da so med založniki prijazni in kulantni ljudje bele vrane, me ton, v katerem je odgovor pisan, ni prav nič frapiral. Laskavo pa je zame, da ste ravno meni odgovorili, ker ste doslej na vse kritike in dobre nasvete, ki so se Vam dajali po različnih listih, trdovratno molčali. V razžaljenem samoljubju ste mojo oceno površno prečitali, potem pa napisali ogorčen odgovor. Umevno je torej, da so se v ta nepremišljen odgovor vrinile stvari, ki jih jaz niti trdil nisem, ki mi jih torej naravnost podtikate. To se vidi posebno glede stvari, ki sem jih baje trdil o prevodu in prevajalcu omenjenega dela. Zato pada tista razprto tiskana grda laž na Vas, gosp. „zaslužni založnik".

Glavni grehi, ki mi jih očitate, pa so: 1. da blebetam; 2. da ne povem, po kakem sistemu in principu bi morali Vi izdajati knjige; 3. da sem „kritik", ki meče samo polena pod noge možem, ki kaj delajo in da ne delam nič drugega, nego zgago; 4. da se po krivem spodtikam nad vezjo; 5. da mečem polena pod noge „zaslužnemu založniku" (tako se imenujete sami!) v veliko veselje klerikalcev, ki so kar hlastno pograbili po tej debeli kosti . . .; 6. očitate mi zloben namen.

Vmes ste še zlobno omenili, da menda nimam pravih pojmov o umetniški vrednosti omenjenega romana in da najbrže tudi jaz ne posegam po originalih.

Blebetavost se pač najbolje pozna Vašemu konfuznemu odgovoru, ki ste ga zabelili s par stavki samohvale in v katerem zmedeno ponavljate cele stavke. Moji oceni pa ste sami priznali sistem, dasi se pozna na vsem Vašem odgovoru, da ga niste razumeli. Če zahtevate od mene pouka, po kakem sistemu in principu naj uredite svoje publikacije, je to naravnost smešno. Vašim nedostopnim in gluhim ušesom se je že tolikokrat pridigalo, da se v praksi na nobeno stran ne držite principa, ki ga v „Soči" tako patetično proglašate: da se da v dobri obliki za nizko ceno dobro knjigo. Iz tega se pač najbolje vidi, koliko je vredno Vaše založniško delo. Sicer pa Vam je glede tega stavil pred $^3/_4$ leta konkretne predloge nek Dr. K. S. v „Slovanu". Ali se Vam je zdelo vredno odgovoriti, tega ne vem; da ne upoštevate njegovih besed, to vidim. Če Vam delam zgago, me to nič ne žalosti; mogoče bodete s časom vendar uvideli, da ste na krivih potih. Kar se vezi tiče, moram omeniti, da sem videl pri nekem knjigarju (ne antikvarju) skrajno neukusno vezan izvod knjige „Quo vadis?" Modrost, da se v tiskarni kjige tiskajo, a ne vežejo, ki ste jo razprto natisnili, lahko ohranite sami zase. Samohvalo pa, da se v Vaši knjigoveznici knjige vežejo lepo in okusno, mirno notiram. Če so se klerikalci okoristili s to zadevo, me prav nič razburja. Vi zahtevate molk ali pohvale od mene vsled nekake liberalne solidarnosti, ki jo suponirate, a se motite. Če Vas Vaši liberalci hvalijo, ker ste ž njimi vred liberalec, potem ste Vi vredni njih in oni Vas. Lepa kompanija! Jaz nisem liberalec, a če bi tudi bil, bi se ne dal od nikogar vezati. Koketna nečimernost, s katero se sami zovete „zaslužnega založnika", mi je naredila mnogo veselja in tihe radosti. Zloben namen komu kratko očitati, je zelo lahko in ceno; kaj natančnejšega povedati o tem pa je nevarno. Zato ste mi mirno vrgli to poleno, sicer pa previdno molčite.

Da se z Vami ne morem kregati o umetniški vrednosti Dumasovega dela in njegovi primernosti za slovenski književni trg, to mi lahko prizna vsak, ki kolikor toliko pozna Vaše delo. Da posegam res po originalih, o tem se je lahko prepričalo Vaše uredništvo in tudi Vi pred poldrugim letom. Da ste z zmagoslavno gesto hlastnili tudi po eni tiskovni napaki, to se pri tako hiadnokrvnemu kritiku, kakor ste Vi, lahko razume.

Za nameček še nekaj drobiža. Vaše publikacije pazljivo zasledujem že peto leto. Knjigi Jestřab contra Hrdlička in Kapitanova hši sem stavek za stavkom primerjal s češkim, oziroma ruskim izvirnikom. Tako sem do dobra spoznal vrednost Vaših publikacij. Ben Hur je naravnost atentat na dober okus, kar se tiče jezika. Da se je vkljub temu razprodal, tega so krivi baš oni „klerikalci", s katerim me strašite. Vaše uredništvo je nekoč zahtevalo od nekoga, naj s prevodom vred pošlje tudi izvirnik; ogromna večina Vaših publikacij pa kaže, da ni v celem uredništvu človeka, ki bi lahko kak prevod kontroliral.

Takega drobiža bi Vam lahko s podrobnimi dokazi napisal celo knjigo, debelo za tri Grofe Monte Cristo, če bi mi Vi dali jamstvo, da bode imela stvar pri Vas uspeh ali če mi daste za to na razpolago svojo „Sočo". Na tak način Vam preskrbim za dolgo dobo brezplačen podlistek, ki bo gotovo bolj zanimiv in ki bo marsikomu (mogoče tudi Vam!) več koristil, ko famozni Grof Monte Cristo.

Sploh pa Vam svetujem, da začnete najprej pri sebi, da odpravite nedostatke, ki Vam jih različni „zgagarji" očitajo in pisec teh vrst bo prvi, ki Vam bo glasno trobil hvalo. Dotlej pa bo pridno (in seveda tudi neustrašeno!) na straži stal najnovejši „zgagar". — on —.

Slovansko bogoslužje. — „Piccolo" poroča, da so škofijski ordinarijati vzhodnih pokrajin, Primorske, Hrvatske in Dalmacije, dobili nov odlok rimske kongregacije obredov o staroslovenskem bogoslužnem jeziku. Novi dekret, ki je bil izdan 18. dec. 1906, se razglasi v kratkem. Ta dekret bo definitivno rešil vprašanje staroslovenskega jezika v teh deželah. — Tako poroča „Piccolo".

Poziv. — „Soča" piše v svoji 1. štev. t. l., da je dobila interesanten dopis o škandalih v nekem farovžu v gorah — kjer je pohujšanje velikansko — kjer je žrtev mlado dekle; in pravi „o sveti katoliški cerkvi je to nekaj navadnega".

Vsi duhovniki iz kobariškega okraja pozivljamo „Sočo" — da imenuje onega duhovnika in oni farovž, če je res, kar je pisala. Ordinarijat pa pozivljamo, da takoj odstavi in kaznuje dotičnega, kakor hitro Gabršček dokaže njegovo hudobijo, ker nečemo vsi trpeti radi enega!

Ako pa Gabršček ne imenuje onega duhovnika — ga imenujemo vsi — **lažnjivca in obrekovalca!**

Duhovniki kobariškega okraja.

— **Smrtna kosa.** — V Gorjanskem je umrl dne 7. jan. 1907 mlad mož Josip Suban. Prehladil se je — in postal žrtev pljučnice. Bil je jako blag mož, nežnega in kot kristal čistega značaja, ki ni niti za las popustil od svojih krščanskih načel. Bil je delavec v nabrežinskih kamenolomih, ali ni se dal nikdar v pest našim zapeljanim rudečkarjem. Znanci in prijatelji žalujejo ob njegovi prerani smrti, zlasti pa še njegovh šest zapuščenih sirot.

— **Učiteljska vest.** — Suplent na pripravljavnici za srednje šole v Trstu g. Justin Arhar je imenovan za provizoričnega učitelja in voditelja pripravljavnice za srednje šole na Proseku.

— **Ljudska predavanja.** — Profesorji hrvaške gimnazije v Pazinu bodo prirejali predavanja v „Narodnem domu" vsako nedeljo do velike noči. Lepa je ta misel in želimo mnogo uspeha!

— **Srebrno verižico** je našel Anton Drašček. Kdor jo je izgubil, jo dobi na policiji.

— **Državna policija** v Gorici in Trstu je dobila nekoliko premenjene uniforme. Kape so sedaj višje in črne, na ovratniku pri bluzi so pa prišite zvezde.

— **Občinske volitve v Št. Andrežu** so se vršile v četrtek. Sprememb ni nič.

— **Strožje postopanje pri naboru.** — Listi poročajo, da bodo odslej pri naboru postopali strožje. Napak na vidu in sluhu ne bodo več tako upoštevali. Na roki bodeta morala od prsta manjkati vsaj dva člena, da bo nabornik oproščen od vojaštva. — Bolj ko doslej bodo pa upoštevali srčne in živčne bolezni.

— **Kitajec v Gorici.** — V Gorici se sedaj mudi 20 letni Kitajec iz Šangaja Ling Nien Tszo. Gre iz milanske razstave v domovino. Govori le laško in angleško.

— **Požar** je nastal v torek zvečer okoli 5. ure v Gor. Vrtojbi pri posestniku Josipu Nemec. Zgorelo je nekaj sena. Ogenj so baje provzročili otroci, ki so kuhali v zraven hleva obzidanem kotlu zelje za prešiče ter se igrali z ognjem. — Škode ni napravil veliko, ker je bil kmalu udušen. — Stariši, že zopet stara pesem: Otroke proč od ognja!

— **Ogenj.** — Iz Kanala se nam piše: V začetku novega leta nam je pretila velika nevarnost požara. Požar je nastal na trgu v hiši gospe Marije Valentinčič. Večjo nesrečo so preprečili gasilci in vojaki, ki so prišli hitro na pomoč. Posestnica je bila zavarovana, a je žalibog zamudila pred nekaj dnevi ponoviti zavarovanje. Škoda se ceni nad 1000 kron.

Poskusite
in priporočite
izdelke
Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastonj.

Novoporočencem-novicem

priporoča

„Krojaška zadruga" v Gorici

svojo bogato zalogo: Rumberško, belgijsko in šlezijsko platno, namizni prti in serviete, brisalke, žepne rute, cvilh, žima in volna v dlaki za madrace, odeje, koce, šivane kuverte, perje za postelje, preproge in zavese itd.

Blago izvrstno. Cene prav nizke in stalne.

— **Najden plašč.** — Izvošček Mihael Danenčič št. 38 je našel v svoji kočiji dežni plašč iz lodna, ki ga je pozabil ondi neki potovalec. Oddal ga je na policiji.

— **Izpred okrožnega sodišča.** — (Nepoboljšljiv tat.) Mašinist Jožef Fratnich iz Gorice je ukradel v opekarni za pokopališčem 4 delavcem obleko za 44 kron. Ker je bil Fratnich že večkrat radi tatvine kaznovan, je dobil sedaj za to 14 mesecev težke ječe. Po prestani kazni gre v prisilno delavnico. — (Ljubitelj krompirja in dinamita) 36 letni Mihael Štrukelj iz Loma pri Tolminu je ukradel podjetniku Ceconiju dinamita za 10 kron, kmetu Andreju Krivec krompirja za 38 kron, hišini Mariji Leupušček perila za 8 kron in Francetu Bevku en nož. Bevku je tudi grozil, da ga ubije. Pri njem so našli mnogo razstreliva. Obsojen je bil na 13 mesečno težko ječo; vsak mesec se bo enkrat postil.

— **Izpraznjena** so na goriških srednjih šolah tri definitivna profesorska mesta za filologe.

Posnemanje vredno — je delovanje iderskega župana Anton Manfreda, ki je izposloval od c. kr. okr. glavarstva odlok, da morajo biti na Iderskem vsi žganjetoči zvečer ob 8. uri zaprti. Vsak gostilničar, ki to presrtopi, bo dvakrat kaznovan z denarno globo v tretje pa zgubi koncesijo. Župani, če ste vneti za blagor ljudstva — na noge, — posnemajte!

Ker brez vode ni mogoče kuhati polente, — Krejci ne dajo zastonj vode Čedajcem; zahtevajo tudi odškodnino za ribe, rake in druge golazni enake. Čedajci so imeli občinsko sejo, pa se še niso odločili ali sprejmejo pogodbo ali ne.

Krejski delavci so pomagali regulirati Nadižo pri Robiču. Ministerstvo jim je nakazalo 3100 K. Od novembra že čakajo na krvavo zasluženo vinarje, pa še niso ničesar prejeli. Kdaj se jim pač izplača?! Delavcem zaslužek zadržavati — je vnebovpijoč greh!

Tamburaško društvo se snuje v Kobaridu.

— **Kolavdacija vodovodnih del.** — Dne 16. t. m. se bo vršila kalavdacija del pri razširjenju goriškega vodovoda.

— **Trideseti dan** po pok. pesniku S. Gregorčiču je bil dne 2. t. m. na Libušnjem.

— **Črez 1000 razglednic** — je na sv. Štefana dan raznesel selski pismonoša, ki raznaša pisma po libušenjskem županstvu. To kaže, v kako ogromnem številu se razpošiljajo razglednicev praznikih.

— **Za župana v Tinjanu v Istru** je bil izvoljen renegat Venceslav Krizmanić. Svoj čas je bil pristaš narodne hrvatske stranke. Iz častihlepnosti je postal renegat.

— **V vodnjak je skočila** v Trstu 19-letna hišina Amalija Varin. Samomor je poskusila že večkrat, a so ga preprečili. Potegnili so jo mrtvo iz vodnjaka.

— **Izvanreden lovec.** — Pri Sv. Vincencu pri Casale Marittimo v Italiji je v noči od 3. do 4. januarja ustrelil 2 velika mrjasca lovec Evgen Gremigni, ki je star že 91 let.

— **Poskušen umor.** — V sredo zvečer je šel neki tujec iz kolodvora v Pazinu v mesto. Na potu začuje vpitje na pomoč. Hitro pohiti proti mestu, kjer je bilo slišati klicanje. Tu je videl, da je napadalec zbežal, na tleh pa je ležal nekdo težko ranjen. S pomočjo še enega posanta so ga prenesli na orožniško postajo, kjer se je dognalo da je težko ranjeni Ivan Poček iz Pazina. Poček je težko ranjen z nožem na vratu; svojega napadalca ni poznal. Sedaj leži v bolnici.

Perzijski šah umrl. — V sredo je umrl v Teheranu perzijski šah Muzafer ed Din.

— **Vlom v poštni urad.** — V poštni urad v Taru pri Poreču so vlomili tatovi in odnesli 30.000 kron.

— **Sosed zabodel soseda.** — Iz Kolka nad Šturijami nam pišejo: Na sv. Tri Kralje je mladi Zagričar z nožem napadel brez vsakega uzroka svojega soseda Antona Vidmarja, trgovca in gostilničarja in ga zabodel v srce. Anton Vidmar je takoj izdihnil. 40. letnega Antona, poštenjaka objokuje cela gora od Čavna do Cola, še bolj pa njegova žena s sedmimi nedoraslimi otroci. Kam pridemo, če sosed pred sosedom ni več varen.

Umrla je hanoveranska kraljica. Dvorni ples v Budimpešti je bil radi tega odpovedan.

Kuropatkina so pozvali na dvoboj generali Grippenberg, Kaulbars in Sokolov, ker je v svoji knjigi o rusko-japonski vojski preveč kritikoval njihovo delovanje.

Književnost - umetnost.

* **Častna nagrada „Zveze slovenskih pevskih društev“.** — Na razpis dveh častnih nagrad po 60 in 40 kron za najboljši zborovi skladbi je bilo upravnemu odboru poslanih 10 skladb. Jury, sestoječa iz gg. Benišek, Dekleva, Foerster, Hubad in Razinger, ni prisodila nobeni skladbi častne nagrade. Kot relativno najboljšo je priporočala skladbo „Notranjska“. Upravni odbor je tej skladbi prisodil 40 K nagrade. Po otvoritvi koverta se je pokazalo, da je skladatelj gosp. Emil Adamič. Koverti ostalih 9 konkurenčnih skladb ostanejo neodprti. Skladbe se vrnejo onemu, ki pove „noto“ dotične skladbe ali pošlje noto in kak naslov, kam naj se skladba vrne, Po preteku dveh mesecev, t. j. sredi marca 1907 se neotvorjeni koverti sežgo. — Upravni odbor „Zveze slovenskih pevskih društev“.

Društva.

dr **Plesni venček**, ki bode drevi v tuk. Čitalnici, odpre goriškim Slovencem letošnjo pustno plesno dobo. Ker je ta doba letos zelo kratka in ker je naša mladina v letošnji veselični dobi ravno zarad dosedanje nerabnosti čitalnične dvorane mnogo manj plesala nego lani in predlanskim, je pričakovati nocoj živahne udeležbe.

dr **Vspored veselice** tamburaškega društva „Št. Andrež“ v Št. Andrežu, ki se bo vršila jutri ob 3.½ uri pop. v dvorani g. Petra Lutmana je sledeči: 1. Brož: „Slava Slovencem“, koračnica, tamburanje; 2. Zega: „Kraljević in Marko“, poje moški zbor; 3. Šaljivi prizor: „Kmet in fotograf“; 4. Brož: „Na valovih jadranskega morja“, valček, tamburanje; 5. Flajšman: „Junaška poskočnica, petje s spremljevanjem tambarašev; 6. Igra: „Krčmar pri zvitem rogu“; 7. *** „Spomin na Ptuj“, koračnica, tamburanje; 8. Šaljivi prizor: „Pred sodnikom“; 9. Nastop tamburašev v ciganski obleki. Prosta zabava.

dr **Vabilo** h koncertu, ki ga priredi postojnski salonski orkester na željo šenpeterskih rodoljubov dne 12. januarja 1907 v kolodvorski restavraciji v St. Petru. Vspored: 1. S. Gregorčič: „Oljki“, delkamacija; 2. Basc: „Polo“, koračnica; 3. Ziehrer: „Ponočnjaki“, valček; 4 Nedved: „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor; 5. *** „Carneval“, solo za gosli; 6. Strauss: „Die Fledermaus“, potpourri; 7. Kozmak: a) „Narodna pesem“, b) „Pravljica“, kvartet na lok; 8. Vogrič: „Lahko noč“, moški zbor; 9. Eilenberg: „Kovačnica“, idila; 10. Wadldteufel: „Moje sanje“, valček; 11. Juvánec: „Na goro“, mešan zbor; 12. Wottiz: „Schackerl“, koračnica. Prosta zabava. Začetek ob 8½ uri zvečer. Vstopnina 2 K za osebo, za družino 4 K. Čisti dohodek je namenjen za S. Gregorčičev spomenik.

Slovanski svet.

sl **Zavodu sv. Jeronima** hrvatskemu zavodu za odgojo potrebnih profesorjev, bo imenovan za upravitelja — Madjar ali slovaški renegat — in sicer na željo avstrijsko-ogrskega poslanika Szeczena. Tako gubijo Hrvati v tem eminentno narodnem zavodu — svoje pravo upraviteljstva.

sl **Najnovejši odlok radi glagolice.** — Poročajo: Sv. stolica je razveljavila odlok od 5. avg. 1898, tako, da od sedaj naprej se ne bo moglo odrekati pogrebov ali sv. zakramentov onim, ki jih zahtevajo v latinščini — tudi v onih cerkvah, kjer ni bilo do sedaj navoda.

Proda se

vinograd

v Solkanu pod Sv. Katarino pri Ošljeku — obsegajoč 5 njiv zemlje.

Več se zve pri **Mihu Bašinu v Solkanu** (na Žagi).

Rojaki! kupujte narodni kolek „Šolskega Doma“.

Kožuhovine
ovratnike
zimske podobleke
pletenine
jäger-perilo
volnene in svilene šerpe

kupite vedno najboljše pri domači tvrdki

J. ZORNIK, GORICA,

št. 10 Gosposka ulica **št. 10**

„NARODNA TISKARNA“

: : : V Gorici, ulica Vetturini št. 9 : : :

je preskrbljena z povsem novimi črkami, okraski in finim papirjem, ter more prevzeti vsa v tiskarsko stroko spadajoča dela

TISKA:

„Gorico“ oo
Vabila oooo
Brošure ooo
Diplome oo
Pobotnice o
Sprejemnice
Plakate ooo
itd. itd.

oo „Pr. list“
oooo Cenike
ooo Račune
oo Vizitnice
o Rač. sklepe
Jedilne liste
ooo Etikete
itd. itd.

Zagotavlja točne in strokovno pravilne izvršitve v moderni in okusni obliki od navadnega enobarvnega do finega večbarvnega tiska po tako nizkih cenah, da se ne boji - - - - - - nikake konkurence - - - - - -

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznico

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

Anton Ivanov Pečenko

Gorica

priporoča svojo veliko zalogo pristnih belih in črnih vin iz lastnih in drugih priznanih vinogradov; plzenjskega piva »prazdroj« iz sloveče češke »Meščanske pivovarne«, in domačega žganja I. vrste v steklenicah, kojega pristnost se jamči.

Zaloga ledu katerega se oddaja le na debelo po 50 kg naprej

Vino dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstrijsko-ogrske države v sodih od 56 l naprej.

Cene zmerne. Postrežba poštena in točna. M M M M M M

Anton Kuštrin,

trgovec v Gorici

Gosposka ulica št. 25

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo Santos, Sandomingo, Java, Cejlon. Portoriko itd. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfù, istrsko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju. Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč ob ½ kila in od enega funta. Testenine iz tvornice Žniderščič & Valenčič. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevega mlina iz Kranja in iz Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Fani Draščeк,

zaloga šivalnih strojev

Gorica, Stolna ulica hi. št. 2.

Prodaja stroje tudi na tedenske ali mesečne oboroke.

Stroji so iz prvih tovarn ter najboljše kakovosti. Priporoča se slav. občinstvu.

‚Centralna posojilnica‘

registrovana zadruga v Gorici, ulica Vetturini št. 9.

Posojuje svojim članom od 1. novembra 1905

na mesečna odplačila v petih letih

in sicer v obrokih, ki znašajo z obrestmi vred, za vsakih 100 K glavnice 2 K na mesec.

Posojuje svojim članom od 1. januarja 1907

na menice po 6%, na vknjižbo po 5½%

Obrestna mera za hranilne vloge je nespremenjena.